

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 44 (Tillegg til det som
gitt av senest.)
Tilleggsspørsmål nr. og samme ?

Fylke:

Herad: *Bjelland og*

Emne:

Bygdelag: *Romsås*Oppskr. av: *Rachel Thomassen*

Gard:

(adresse):

G.nr.

Br.nr.

- A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle. *Forkaelt av Bole Agedal 95 år
Bondekone, Bjelland*
- B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

Når de skulle sette opp en ves beregnet
de hvor mye de skulle bruke. Var det
en beredest, skulle de ha 12 alen. Til
kare brukte 4 alen. Da måtte veven
være godt en alen bred, helst 5 kvartel
for å slippe sjøler på dressen.

Til kuillar måtte veven være over en
alen bred. Disse ble vedt av ull-
garn både til reining og islett; men
også med bomuldsgarn til reining.
De brukte en gross skei med bykt
erhåds garn begge veier når det var
ull. Til bomuld reining brukte
de bebråd bomg.

Til vadmel som skulle være reams,
ble brukte de tre bråder i linnet
dette var tvinn motsett vegg av
islaalen; den var erhådet. Østsjø
Til kinnelbunader var garnet mye
lynnere og det måtte spinnes så
det ble så glatt, at det ikke faules
loden trådfibre på garnet. Det måtte
strykes frem og tilbake med fingre mange
ganger og vites veldig hardt for det kinnel
slippes inn på røpkesvella.
Til dette brukte de 24 Østsjø

(Til dyrekraft brükkle de både behavla og
fjere havla reining; men for ea bo av sikten
beeggnote de med ring reining.)

De måtte ontrent halvparten så
mye islett som reining til vaduel
serlig når det var kett skii.

Til korskoff vaduel (To bräder i tinn)
Til einshoff (tinn bräder i tinn)

Da gikk det nesten likt av reining
og islett.

Vaduel brükkles av alle i den tid.
Kvinnene brükkle, langstakk til
sin tinnad. Denne måtte være
stik at bredden utgjorde sedden
på skakken. Det var raudet
skakk til almindelig brük og
lagd skakk til skas.

De brükkle rødt grønt og blått til
smaal reiner. Reiningen var av
himmelpindet lin i fargen. Det ble
verd i 23 byr skii. De reing 4 alen
i vidde til raudet skakk; men til
lagd skakk gikk det mye mere, denne var soot.
Når de skulle være smaa faller rundt
helt, med undtak av en liten smaal
forbed, måtte de brükkle disse veldig
fast, og øra det så hardt sammen
så godt de kunne. Så puttet de det
godt og stik la det til det ble
ganske kort. Disse fallene holdt
bort om høiet ble vasbet. De brükkle
aldri skyggjen på det. De satte
kulerke bånd med på skakken.
Helt blått og rødt. Teubelle satte
høindet over i kanten med.

Til hverdags brækkte de da raudet
skabb og tændingsbrøis. (Skibdet
brøis. Det var svært vanskeligt at få
nyd kvæmbrøis til tænduden.

Den 4 meget ~~små~~ iuvvikkelt
sammensatt. De var bare en
rigtig flink syge de i bygdene,
Atten het Anna Karalstad og
døde for ca 60 år siden. -

Til for i brøisne brækkte de ligesom
me ned tin.

Til tinnestjort brækkte kvæmme
stoff som var ned av komulds
reining og iell islet. Nede på
skabben var det ned om fine
kulløse border. Når de skulle
være i riktig stas, brækkte de
i løfle opp i den ene siden
på yllersbakken så border kunne
sees når de gikk.

Det ble kanskje en del gjubayles
dette, men jeg synes tinn ga
så god forblaving at jeg måtte
ha det i sin helhet.

P. Thomassen

